

[Christophersen.]

nogle punkter nærmest en klar afvisning, en afvisning af forslaget om at erstatte dyrtidsportionerne i foråret med en kontant kompensation på 1.000 kr., en fraråden af at operere med et avancestop, en afvisning af, at man skulle skærpe kapitalvindingskatten, og så var der samtidig forslag, som hr. Glistrup jo udmærket ved er fuldkommen urealistiske. Det er fuldkommen urealistisk nu, 3 uger før den 1. januar 1975, at komme her og sige, at nu skal den skattefrie bundgrænse sættes op fra 9.000 kr. til 19.000 kr. Det er et forslag, der ikke er nogen som helst statsfinansiel dækning for, medmindre man vil skride til så dybtgående nedskæringer af de offentlige udgifter, at vi dermed forværrer arbejdsløshedsproblemerne ud over det niveau, de allerede befinder sig på. I den forstand — selv om jeg skal erkende, at hr. Glistrups indlæg var præget af venlighed — var det altså, når vi kom til realiteterne og til alternativet, mindre opmuntrende, men det kan vi naturligvis under debatten vende tilbage til.

Så skal jeg blot til sidst sige, at jeg er overbevist om, at befolkningen i dag med den største interesse vil lytte til vor debat. Jeg tror, den forventer, at folketinget nu tager fat på den store opgave. Jeg tror også, at den forventer, at der i folketinget burde kunne opnås enighed, bred enighed, om en hurtig løsning. Hvis ikke vi herinde kan leve op til den forventning og dermed også til det initiativ, regeringen nu har taget, ja, så tror jeg, at befolkningens tillid til dette folketings arbejdssevne vil have lidt meget alvorlig skade.

(Kort bemærkning).

Kjeld Olesen (S):

Jeg lyttede med stor interesse til hr. Christophersens bemærkninger om, jeg tror, der blev sagt noget om respekten for organisationernes ledere. Den eneste respekt, man har udvist indtil nu, er respekt for landbrugsorganisationernes ledere. De eneste, man overhovedet har ført forhandlinger med, er landbrugsrets hovedorganisationer.

Jeg vil gerne stille hr. Christophersen et direkte spørgsmål, nemlig om hr. Christophersen kan fremvise blot ét eneste eksempel fra vor nyere politiske historie, hvor man

fra politisk side har foretaget indgreb uden i forvejen at have ført forhandlinger med de relevante organisationer.

(Kort bemærkning).

Christophersen (V):

Jeg skal ikke foretage nogen gennemgang af vores nyere politiske historie, men blot sige til hr. Kjeld Olesen, at hans spørgsmål er fuldkommen irrelevant. Det, der er afgørende, er, hvordan folketinget vil leve op til den forpligtelse, der påhviler dette folketing til at føre en fornuftig økonomisk politik. Da må man tage stilling til det forslag, regeringen har fremlagt, uanset hvad organisationerne mener om det.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Da statsministeren i tirsdags fremsatte de forslag, der nu er til behandling, så opstod der jo med det samme beskyldninger om, at det, regeringen kom med, var et valgoplæg, og lige så sædvanemæssigt reagerede statsministeren ved at udtrykke forurettelse over en sådan beskyldning.

Det er selvsagt væsentligt, at vi ved denne lejlighed får diskuteret også den side af sagen, men inden jeg kommer ind på min vurdering af den politiske side af sagen, vil jeg gerne beskæftige mig med den økonomiske linje, der tegner sig på grundlag af de forslag, som dels regeringen, dels andre partier har fremsat her i folketinget.

Da det radikale venstre for 14 dage siden fremlagde sin plan til bekæmpelse af den økonomiske krise, Plan 75, understregede vi, at den nuværende krise i flere henseender afviger fra tidligere økonomiske kriser, og at den på sin vis er langt alvorligere. Vi er i en ekstraordinær situation, og en sådan kalder på ekstraordinære midler.

Det radikale venstre har igennem længere tid peget på, at der i den givne situation i ganske særlig grad påhviler arbejdsmarkedets parter et ansvar. Sjældent har Danmark befundet sig i en situation, hvor det som nu er tydeligt, at en afdæmpning af lønudviklingen er den første forudsætning for, at andre forholdsregler til krisens bekæmpelse overhovedet kan nytte. På grund af prisudviklingen i de seneste år — og jeg tænker her særlig på forholdet mellem vore importpriser og vore eksportpriser — er